

ophjælpe dem. Det vil naturligvis den amerikanske Energi og Pengekraft, som utvivlsomt er i Stand dertil, gøre, for saa vidt som Øerne have Hjelpekilder, der kunne benyttes. Men er der saadanne Hjelpekilder til Stede, som kunne udnyttes, saa have Beboerne lige saa megen Chance for at kunne gøre det selv med den Støtte, som er tilsagt dem fra dansk Side. Der er, for at bruge et Udtryk, som den højtærede Konseilspræsident brugte sidste Samling, her et Stykke Virkelighed, et virkeligt Tilbud — jeg ser det fra Øernes Standpunkt — nemlig det Tilbud, som ledende Finans- og Handelsmænd have gjort om betydelig Anvendelse af Penge og dansk Arbejdskraft til Øernes Opkomst. Dette er et Stykke Virkelighed; det er noget, som vi sikkert kunne stole paa; ingen vil drage i Tvivl, at Tilbudet vil blive vedstaaet. Men hvad der vil komme fra amerikansk Side i denne Henseende, det kan ingen vide endnu, det beror paa Udfaldet af Amerikanernes Berregning. Set fra Øernes Standpunkt er det Forhaabninger, det er, for at bruge et andet Billede, som den højtærede Konseilspræsident brugte, det er og kan lettelig blive Fugle paa Taget, medens der fra dansk Side bydes dem en Fugl i Haanden. Jeg ser derfor ikke, at der er noget, som kan betragtes som medførende moralsk Pligt for Danmark til at afstaa Øerne. Jeg ser ikke, at der er ført noget som helst Bevis for, at Øerne derved ville komme ind under de lykkeligere og rigere Forhold, som kunne raade Bod paa de nuværende Omstændigheder. Dette er altsaa de Grunde, som have ledet os i forrige Samling, og som lede os nu, fordi der i alt, hvad der er fremkommet siden, for os kun foreligger Vidnesbyrd ovre fra de vestindiske Øer — jeg tænker ikke paa vore Øer, men paa de andre, altsaa f. Eks. paa Portorico — som peger i Retning af det, jeg har sagt, og fordi der ogsaa herhjemme er vokset op en stedse stigende Stemning for dette: Uden bydende Grunde — hvilke vi ikke kunne se foreligge — bør Øerne ikke afstaa. En saadan Afstaaelse krænker vore Følelser og vore Interesser.

Jeg er ganske enig med den højtærede Konseilspræsident i, at der nu, saaledes som det ogsaa forstodes i sidste Samling, maa være Tale om en endelig Afgørelse for eller imod. Den vil jo ikke finde Sted i Dag, men i det næste Møde, altsaa inden ret længe. Fra vor Side vil der sikkert ingen Anledning være til at stille et For-

slag op paa samme Maade som i Fjor om en Udsættelse af Sagen for at høre Kolonialraadsvælgerne Mening. Den højtærede Konseilspræsident har meget rigtigt bemærket, at nu trænger Sagen til en endelig Afgørelse, ogsaa for Øernes Skyld, og han har fremhævet, at der ikke kan være Tale om at acceptere et saadant Forslag hverken fra hans eller fra det andet Tings Side. Det vilde derfor være ørkesløst og spildt Ulejlighed og ikke blive forstaaet som Imødekommen, om vi nu paa ny opstillede det. Det mener jeg derfor ikke kan finde Sted, og jeg skal altsaa for mit Vedkommende og for deres, der have samme Opfattelse som jeg, være fuldstændig rede til at acceptere den Afgørelsesmaade, som den højtærede Konseilspræsident har udtalt, at han ønsker: For eller imod Vedtagelse af Konventionen.

Madsen-Mygdal: Baade den højtærede Konseilspræsident og den foregaaende ærede Taler begyndte med at udtale, at der var ikke nogen særlig Opfordring til at komme dybt ind paa denne Sags Enkeltheder, da vi jo have behandlet den ret udførligt i Fjor. Den ærede foregaaende Taler kom alligevel, synes det mig, temmelig dybt ind paa Sagen. Jeg erkender, at der kunde være en naturlig Grund dertil, thi uagtet vi vel have behandlet den temmelig udførligt i Fjor baade i Udvalget og i selve Salen, er der alligevel i Betragtning af dens Vigtighed Grund til at underkaste den en alvorlig Forhandling, inden vi gaa til en Afgørelse, ikke mindst fordi her siden sidst ere komne tretten ny Medlemmer ind i Tinget. Jeg skal imidlertid beflitte mig paa at tale saa kort som muligt og undlade at komme ind paa en hel Række af Enkeltheder, som vi beskæftigede os med i Fjor. Jeg skal kun holde mig til, hvad der for mig er det vigtigste ved Sagen, og skal tillade mig at følge den ærede sidste Taler i hans Betragtninger Punkt for Punkt. Han begyndte med at sige, at han ikke rigtig kunde forstaa Betydeligheden eller Rigtigheden af, at denne Sag atter bringes frem for Rigsdagen. I Fjor mente han, at det var den almindelige Opfattelse, at det, der skete her i Landstinget var identisk med en Forkastelse. Jeg skal i den Henseende gøre to Bemærkninger. For det første lyder jo Landstingets Forslag, saaledes som det blev vedtaget her i Fjor, blandt andet saaledes: Forinden Rigsdagen tager endelig Stilling til Konventionen af 24. Januar 1902, vil der . . . osv. være at foretage en